

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 23 marca 2016r. Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko pozwanemu C. M. (1) o zasądzenie kwoty 1161,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę ponownie po uprzednim uchyleniu przez Sąd Okręgowy wyroku z dnia 14 kwietnia 2015r. do ponownego rozpoznania, oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że w dniu 22 grudnia 2008 roku pozwany C. M. (1) zawarł

z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. (poprzednik prawny (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W.) umowę numer (...) o przyznanie limitu kredytowego oraz umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej MAXIMA PLUS. Na mocy przedmiotowej umowy bank przyznał kredytobiorcy limit kredytowy do kwoty 500 złotych.

Warunki umowy określała nie tylko sama umowa, ale stanowiący jej integralną część „Regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego MAXIMA PLUS”, który określał sposób korzystania z limitu oraz „Tabela opłat i prowizji dla limitu kredytowego MAXIMA PLUS (...)”, stanowiąca załącznik nr 1 do tejże umowy, określająca opłaty i prowizje związane z limitem kredytowym, wysokość odsetek od kapitału przeterminowanego oraz zawierająca inne informacje o kosztach ponoszonych przez posiadacza rachunku kredytowego w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy limitu.

Zgodnie z treścią § 5 ust. 1 umowy spłata limitu kredytowego miała następować w okresach miesięcznych poprzez dokonywanie przez posiadacza rachunku kredytowego spłat, których wysokość i termin będą określone w wyciągu z rachunku generowanym każdego 2 dnia miesiąca i wysyłanym na adres korespondencyjny posiadacza rachunku kredytowego, a za dzień spłaty uznaje się 24 dzień od daty generowania wyciągu. W myśl § 5 ust. 3 brak wymaganej spłaty minimalnej w terminie określonym na wyciągu powoduje naliczenie odsetek od kapitału przeterminowanego i stanowi podstawę do wszczęcia działań interwencyjnych związanych z dochodzeniem spłaty zobowiązań. Stopa odsetek od zadłużenia przeterminowanego ma charakter zmienny i jest równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, obowiązującej na dzień powstania zadłużenia przeterminowanego. Zmiana tej stopy następuje w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W myśl § 5 ust.

4 umowy posiadacz rachunku kredytowego zobowiązuje się pokryć wszelkie uzasadnione koszty związane z dochodzeniem spłaty zobowiązań wynikających z umowy limitu, na które składają się koszty telefonicznych upomnień, listownych wezwań i zawiadomień wysyłanych do posiadacza rachunku kredytowego, wyjazdów interwencyjnych oraz opłata za przekroczenie przyznanego limitu kredytowego, koszty postępowania egzekucyjnego, w tym koszty sądowe i komornicze. Wysokość tych kosztów została określona w załączniku do umowy.

W dniu 16 listopada 2010 roku (...) Bank Spółka Akcyjna we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wskazano, że zadłużenie pozwanego C. M. (1) na dzień 16 listopada 2010 roku z tytułu zawartej 22 grudnia 2008 roku umowy o przyznanie limitu kredytowego Maxima PLUS wynosi 842,06 zł. Nadto od dnia następnego po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty dłużnika będą obciążać odsetki od kwoty 451,00 zł, które będą naliczane według zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych (na podstawie art. 359 § 2¹ k.c., tj. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego). Na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wysokość odsetek maksymalnych wynosiła 20 % w stosunku rocznym.

Postanowieniem z 26 lipca 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt

I Co 628/11 Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

W dniu 27 czerwca 2014 roku strona powodowa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarła z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem miały być przysługujące Bankowi wymagalne wierzytelności, wskazane w załączniku numer 5 do umowy cesji w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci listy wierzytelności w formie papierowej sporządzonej według stanu na dzień 6 maja 2014 roku. Zgodnie z treścią dołączonego do tej umowy załącznika w postaci częściowego wykazu wierzytelności, umową cesji wierzytelności objęte było także zobowiązanie pozwanego C. M. (2) z tytułu umowy kredytowej numer (...).

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie wskazanych powyżej dokumentów oraz kserokopii dokumentów.

Wprawdzie większość złożonych przez stronę powodową „dokumentów” to tylko kserokopie, których zawodowy pełnomocnik powoda nie poświadczył za zgodność z oryginałem, to jednak ich treść nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Na podstawie dokumentu o charakterze prywatnym, takim jak bankowy tytuł egzekucyjny (art. 96 -97 ustawy Prawo bankowe z 29 sierpnia 1997 roku [Dz.U. z 2015 r. poz. 128 z późn. zm.]) Sąd ustalił jedynie, że autor tego dokumentu złożył oświadczenia zawarte w treści tego dokumentu, a nie to, że oświadczenie te opisują rzeczywisty stan rzeczy (art. 245 k.p.c.).

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne. W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia. Zdaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie zaszyły podstaw do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Pozwany w żaden sposób nie wdał się w spór co do istoty sprawy, nie stawiał się na żadną rozprawę pomimo, iż był o ich terminach prawidłowo zawiadomiony, nie złożył też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Nie wniósł również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające mu stawiennictwo na wezwanie Sądu. Co prawda pełnomocnik powoda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność. Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

W myśl art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższy przepis wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy. Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższa regulacja stanowi specyficzną sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.), zrównując w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 k.p.c.)

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego, itp. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości. W sprawie niniejszej pozwany, co prawda nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w ocenie Sądu I instancji przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie.

Zastrzeżenia Sądu, co do stanu faktycznego podanego przez powoda wynikały głównie z lakoniczności pozwu. Powód podał co prawda jaki rodzaj umowy i w jakiej dacie pierwotny wierzyciel zawarł z pozwanym. Jednakże nie wskazał, jaka była istotna treść tej umowy, tj. jakie obowiązki ciążyły na pozwanym, a których niespełnienie skutkowało powstaniem długu dochodzonego pozwem. Nie mogło zatem umknąć uwadze Sądu nieobjęcie twierdzeniami strony powodowej istotnych elementów umowy, która stanowiła podstawę wysuwania roszczeń przez powoda. W szczególności, pozew nie zawiera żadnych twierdzeń co do świadczeń stron, do których strony się zobowiązały. Wśród twierdzeń powoda nie sposób doszukać się chociażby ewentualnych ustaleń umownych co do terminu, czy sposobu zapłaty.

Lakoniczność twierdzeń powoda widać również w określeniu sposobu obliczenia odsetek. Powód nie wskazał okresu naliczania odsetek, nie określił od jakiej kwoty naliczono odsetki, jaką stopę oprocentowania zastosowano.

Wyklucza to tym samym zastosowanie przytoczonego wyżej art. 339 k.p.c., skoro w zakresie wysokości roszczenia, powód nie przedstawił żadnych twierdzeń, które mogłyby być uznane za prawdziwe. Samo zaś podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej i odsetek, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach z punktu widzenia prawa materialnego. Wobec uzasadnionych wątpliwości, co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe z dokumentów załączonych do pozwu.

Powód wywodzi swoje roszczenie z jednej strony z umowy numer (...) o przyznanie limitu kredytowego oraz o wydanie i korzystanie z karty kredytowej MAXIMA PLUS, zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. (poprzednik prawny (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W.), a z drugiej strony z umowy przelewu wierzytelności z 27 czerwca 2014 roku - stąd też jego żądanie należy ocenić w oparciu o art. 509 k.c. w związku z przepisami ustawy z 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 ze zm.), w szczególności art. 69 ust. 1, który stanowi, iż przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jednakże nie można zapomnieć, że w obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontradyktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W aktualnym stanie prawnym działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest zatem – po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. – dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia – działanie sądu z urzędu może bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu

i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron. Dopuszczenie dowodu z urzędu nie powinno wchodzić zupełnie w grę

w sytuacji, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników (adwokatów lub radców prawnych). Wtedy bowiem kontradyktoryjność, uwolniona od obciążeń nieudolności stron, najlepiej może służyć poznaniu prawdy materialnej. Zatem reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, iż w rozpatrywanej sprawie to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że po pierwsze powstała wierzytelność przysługująca wcześniejszemu wierzycielowi, a po drugie, iż skutecznie nabył tę wierzytelności od poprzednika prawnego.

W ocenie Sądu powód nie dowiódł w sposób nie budzący wątpliwości, że doszło do skutecznych czynności przenoszących wierzytelność posiadaną przez pierwotnego wierzyciela wobec pozwanego na stronę powodową.

Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną pozew należność w drodze wymienionej powyżej umowy przelewu wierzytelności. Sam ten dokument potwierdza jedynie fakt cesji nieokreślonej bliżej wierzytelności. Nie stanowi on jednak dowodu na okoliczność, iż doszło do cesji konkretnej wierzytelności, obejmującej zobowiązanie pozwanego z tytułu umowy o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...). Dane personalne C. M. (1) zostały wskazane jedynie w wydruku komputerowym znajdującym się na k. 41a akt sprawy.

Treść tego załącznika budzi wątpliwości, które utrudniają ustalenie, czy informacje w nim zawarte stanowią wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi od pozwanego. Niejasne są wartości wpisane w poszczególnych jego rubrykach, a wysokość udzielonego kredytu nie została wskazana w sposób poprawny, mianowicie nie oznaczono rodzaju waluty, w jakiej go pozwanemu udzielono. Fakt umieszczenia w tabeli załącznika nr danych pozwanego oraz bliżej nieokreślonych dokumentów (bez podania nazwy produktu bankowego), jak również kwot z tych dokumentów nie przesądza, że faktycznie strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego. Zaakcentować też należy, że przedłożony wyciąg z załącznika nie został przez nikogo podpisany (pełnomocnik powoda potwierdził jego zgodność z bliżej nieustalonym oryginałem).

Nie sposób zatem uznać, że strona powodowa skutecznie nabyła rzeczoną wierzytelność, a tym samym by wykazała swą legitymację procesową.

Legitymacja procesowa stanowi podstawowy warunek materialnoprawny, dochodzonego roszczenia. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, a jej brak skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu, gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z prawdą obiektywną. Ponadto podnieść należy, iż strona powodowa nie wykazała zasadności dochodzonego roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości.

Należy bowiem wskazać, że przedmiotem przelewu może być wierzytelność istniejąca, przysługująca wierzycielowi pierwotnemu. Przejście prawa na nowego wierzyciela następuje tylko w takim zakresie, w jakim wierzytelność przysługiwała przelewającemu. Oznacza to, że w toku procesu o zapłatę nabywca wierzytelności musi udowodnić, że wierzytelność o określonej treści i wysokości przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu Rejonowego ze złożonych przez powoda dokumentów nie sposób określić, jaka była treść pierwotnego zobowiązania zawartego przez pozwanego z (...) Bank Spółka Akcyjna we W.. Nie sposób określić, jakie kwoty rzeczywiście zostały udostępnione pozwanemu, na jakich warunkach, z jakim terminem płatności, z jakim skutkami opóźnienia, w szczególności w zakresie odsetek.

Powód złożył jedynie samą umowę kserokopii, formie niepoświadczonej za zgodność z oryginałem, w której nie wskazano żadnych kwot, jakie to rzekomo uzyskał pozwany od banku.

Złożone dokumenty, dotyczące czynności bankowych pozwanego objętych powództwem są niekompletne i poza kwestią samej kwoty limitu kredytowego nie pozwalają również ocenić, na jakich zasadach pozwany miał korzystać z limitów, jakie miał oprocentowanie oraz w jakiej wysokości miało ono być naliczane.

Nadto złożona do akt sprawy umowa wskazuje, że jej integralną częścią był Regulamin, który określał zasady korzystania z limitu, a zapewne również sankcje za naruszenia umowy.

Nadto umowa w zakresie opłat i prowizji związanych z limitem kredytowym, wysokości odsetek od kapitału przeterminowanego oraz innych informacji o kosztach ponoszonych przez posiadacza rachunku kredytowego w

związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy limitu, odsyłała do stanowiącej załącznik nr 1 do tejże umowy „Tabela opłat i prowizji dla limitu kredytowego MAXIMA PLUS ((...))”.

W tych okolicznościach należało uznać, że powód w żaden sposób nie wykazał zasadność roszczenia, albowiem braku w zakresie dowodów uniemożliwiają Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozewem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek.

Poza tym na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd nie jest w stanie stwierdzić, czy pozwany posiadał w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela. Nie dołączono bowiem do pozwu żadnych ewentualnych wezwań do zapłaty, czy też innych dokumentów potwierdzających nieuregulowanie przez pozwanego jego zobowiązania.

Powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać to w postępowaniu sądowym.

Oceny tej nie zmienia również okoliczność, iż w treść umowy sprzedaży wierzytelności z 23 grudnia 2013 roku znajduje się oświadczenie pierwotnego wierzyciela, że przedmiotem umowy są wymagalne wierzytelności pieniężne. Należy bowiem pamiętać, że zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.

Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Na korzyść powoda nie może przemawiać również bankowy tytuł egzekucyjny, gdyż dokument ten w obecnym stanie prawnym ma jedynie charakter dokumentu prywatnego, czyli stwierdza jedynie, że podmiot, który go podpisał złożył oświadczenie określonej treści. Nie sposób, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, ocenić czy zawarte tam oświadczenia banku i powoda są prawdziwe czy nie. Powyższej konkluzji nie zmienia również okoliczność, że bankowy tytuł egzekucyjny został opatrzony przez Sąd klauzulą wykonalności, albowiem w postępowaniu klauzulowym Sąd ocenia sprawę tylko formalnie - tj. czy tytuł został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Sąd nie bada zasadności i wymagalności objętego tytułem zobowiązania.

Reasumując powyższe należy stwierdzić, iż jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności - niewykazanie przez powoda legitymacji procesowej oraz istnienia i wysokości zobowiązania, zasad obciążenia strony pozwanej dochodzoną kwotą przez pierwotnego wierzyciela, daty wymagalności świadczenia, sposobu i okresu wyliczenia odsetek - Sąd oddalił powództwo.

Odnosząc się natomiast do kwestii kosztów procesu, należy wskazać, że stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie tezą przyjmuje się, że ocena, czy i w jakim stopniu strona wygrała lub przegrała sprawę, powinna być dokonana przez porównanie roszczeń dochodzonych z ostatecznie uwzględnionymi, a nie przez porównanie wyników postępowania w poszczególnych instancjach (por. postanowienie SN

z 12 sierpnia 1965 r., I CZ 80/65, OSNC 1966, nr 3, poz. 47, oraz orzeczenie SN z 31 sierpnia 1979 r., IV PZ 34/79, niepubl.).

Zatem w świetle powyższych ustaleń powodowi, którego powództwo zostało oddalone, po uchyleniu zaskarżonego wyrok I instancji i przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, nie należy się zwrot kosztów postępowania przed Sądem Okręgowym ze względu na to, iż jego apelacja została uwzględniona.

1. uwaga pierwsza

2. plan uzasadnienia:

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.

1. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez nieprzyjęcie przez Sąd pierwszej instancji za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, mimo iż podane przez powoda twierdzenia nie budzą wątpliwości o kwalifikowanym charakterze, czyli wątpliwości uzasadnionych, podczas gdy przedmiotowe twierdzenia znajdują logiczne i prawdopodobne poparcie w przytoczonych dowodach w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...) jak i umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 roku wraz z załącznikiem dotyczącym listy wierzytelności stanowiących przedmiot umowy przelewu;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w odmowie przyznania mocy dowodowej załączonemu do akt sprawy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 16.11. 2010r., w zakresie jakim dowodzi faktu wymagalności roszczeń powoda, okoliczności korzystania przez pozwanego z przyznanego limitu kredytowego oraz wysokości roszczenia co do pełnej jego wysokości, podczas gdy bankowy tytuł egzekucyjny nie był kwestionowany przez stronę pozwaną, a ponadto był tworzony w oparciu o księgi rachunkowe banku, na podstawie których bank wystawia każdy inny dokument mogący potwierdzić roszczenie powoda co do jego wysokości, wobec czego bankowy tytuł egzekucyjny winien zostać uznany za wiarygodny dowód na okoliczności istnienia oraz wysokości roszczenia powoda;

3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, braku wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego, przejawiające się w uznaniu, iż przedstawiony przez powoda załącznik nr. 5 do umowy cesji wierzytelności zawiera jedynie szcątkowe informacje o wierzytelności pozwanego stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania podczas gdy załączony do pozwu załącznik do umowy cesji wierzytelności zawiera wszystkie niezbędne dane konieczne do zidentyfikowania wierzytelności wynikającej z umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25.09.2007r. oraz został podpisany przez reprezentującego cedenta M. Ł. oraz osoby reprezentujące cesjonariusza, wobec czego zgodnie z § 2 ust. 5 umowy cesji wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. stanowi on załącznik nr 5 do ww. umowy;

4. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, braku wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego, przejawiające się w uznaniu, iż przedstawiony przez powoda załącznik do umowy cesji wierzytelności nie wykazuje przejścia wierzytelności na powoda względem pozwanego podczas gdy załączony do pozwu załącznik do umowy cesji wierzytelności został podpisany przez reprezentującego cedenta M. Ł. oraz osoby reprezentujące cesjonariusza, wobec czego zgodnie z § 2 ust. 5 umowy cesji wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. stanowi on załącznik nr 5 do ww. umowy, a ponadto w załączniku zostały zawarte szczegółowe dane dotyczące numeru umowy, daty zwarcia umowy, kapitału kredytu, odsetek, kosztów, wobec czego należy uznać, iż przedmiotowa wierzytelność została dostatecznie skonkretyzowana, a zatem powód skutecznie wykazał przejście na niego wierzytelności względem pozwanego;

5. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 129 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że dokumenty złożone przez powoda są niewystarczające do udowodnienia roszczenia, gdyż zostały złożone w kopiach w sytuacji, gdy przed

rozprawą powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów, a złożone dokumenty nie były kwestionowane przez pozwanego;

6. art. 248 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do przedstawienia dowodu na okoliczność wymagalności roszczenia jak też dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego, a także jego wysokości i dopiero w przypadku niewykonania przez powoda wymienionego obowiązku procesowego dotyczącego przedstawienia omawianych dokumentów – usuwających wątpliwości sądu – zastosowanie sankcji określonej w art. 6 kc pozwalającej na uznanie nieudowodnienia roszczenia.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda, kwoty 1161,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15.11.2014 roku do dnia zapłaty;

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa advokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji;

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa advokackiego według norm przepisanych za postępowanie apelacyjne.

- ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa advokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie przed Sądem I instancji, pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa advokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie apelacyjne.

Ponadto powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

1. poświadczonej za zgodność z oryginałem przez adwokata występującego w sprawie umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 22.12.2008r. o nr (...) na okoliczność dokumentowania zasadności oraz wysokości roszczenia dochodzonego przez powoda, uprzednio dochodzonego przez poprzednika prawnego powoda; aneksu nr (...) do Umowy Przelewu Wierzytelności zawartej w dniu 27 czerwca 2014 r., na okoliczność zapłaty ceny przez cesjonariusza, spełnienia się warunku zawieszającego oraz przejścia wierzytelności z cedenta na cesjonariusza;

2. poświadczonego za zgodność przez adwokata występującego w sprawie postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. M. z dnia 16.06.2012 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, sygn. akt Km 768/12, na okoliczność podejmowania przez poprzednika powoda czynności zmierzających do zaspokojenia roszczenia dochodzonego przez powoda ,

3. załącznika nr 1 do umowy limitu – tabeli opłat i prowizji, na okoliczność wysokości roszczenia powoda w zakresie kosztów;

4. przekazanego przez poprzednika powoda dokumentu w postaci wyciągu historii operacji na rachunku o nr (...) prowadzonym w związku z zawarciem przez pozwanego umowy o przyznanie limitu kredytowego o nr (...) oraz zestawienia wyciągów z przedmiotowego rachunku wygenerowanych w czasie umowy, na okoliczność istnienia, zasadności oraz wysokości roszczenia dochodzonego przez powoda;

5. pisma poprzedniego wierzyciela z dnia 6 maja 2010r. zawierającego wypowiedzenie umowy o przyznanie limitu kredytowego na okoliczność wymagalności niniejszego roszczenia;

6. zwrotnego potwierdzenia odbioru wypowiedzenia umowy o przyznanie limitu kredytowego na okoliczność wymagalności niniejszego roszczenia;

7. rozszerzonego załącznika nr. 5 do umowy cesji wierzytelności z wyszczególnieniem części składowych roszczenia, na okoliczność wysokości roszczenia powoda.

Powód wskazał, że potrzeba złożenia w/w wniosków dowodowych powstała w związku z zakwestionowaniem przez Sąd I instancji dowodów załączonych do pozwu. Powód pozostawał w przeświadczeniu, że złożone do akt sprawy dowody z dokumentów okażą się wystarczające do wydania przez Sąd wyroku uwzględniającego powództwo.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna i podlega uwzględnieniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa

Trafne są zarzuty apelacyjne. W niniejszej sprawie zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego, bowiem pozwany nie stawiał się na rozprawę. Zgodnie z art. 339§2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Należy tu przytoczyć, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 31 marca 1999 I CKU 176/97

przewidziane w art. 339 § 2 KPC domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z 18.2.1972 r., III CRN 539171, OSNCP 1972, z. 7-8, poz.150). Wobec więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle przedstawionych przez powoda dowodów, które w istocie były kserokopiami w większości poświadczonymi przez pełnomocnika powoda za zgodność z oryginałem i na podstawie powyższych dokumentów należało uznać, że twierdzenia powoda co do roszczenia o zapłatę kwoty 1161,33zł nie budziły wątpliwości. Mianowicie powód twierdził, że nabył wierzytelność względem pozwanego w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r., zawartej z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., załączył jej kserokopię i kserokopię wykazu nabytych wierzytelności, a wśród nich nabytą wierzytelność względem pozwanego, powyższe kserokopie były poświadczane przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem (k. 27 - 42). W wykazie nabytej wierzytelności zamieszczono imię i nazwisko pozwanego, numer umowy kredytowej z której wynika wierzytelność i podano stan całości zadłużenia pozwanego na kwotę 1139,48 zł. z rozbiem na poszczególne części składowe (k. 41a). Ponadto powód załączył dowód w postaci kserokopii umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) z której wynika, że pozwany od poprzednika powoda uzyskał limit kredytowy do kwoty 500zł (k.25-26). Również powód załączył kserokopię bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej nadał sądową klauzulę wykonalności z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do kwoty 20000zł. W treści kserokopii bankowego tytułu egzekucyjnego zapisano, że zobowiązanie pozwanego wynikało z umowy o przyznanie limitu kredytowego o nr (...), a wysokość zobowiązania wymagalnego na dzień 16.11.2010r. wynosiła 842,06zł wraz z należnymi opisanymi w bankowym tytule egzekucyjnym odsetkami. Również nie budziły wątpliwości twierdzenia o nabyciu przez powoda wierzytelności względem, pozwanego w świetle przedstawionej kserokopii umowy przelewu wierzytelności z dnia z dnia 27 czerwca 2014 r., zawartej z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a powodem. W świetle przytoczonych okoliczności faktycznych w pozwie roszczenie powoda było zasadne na podstawie art. 509 k.c.

Sąd Okręgowy uznał, że błędnie Sąd Rejonowy nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, bowiem nie budziły one uzasadnionych wątpliwości w zakresie żądania kwoty 1161,33zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Podstawą zasądzenia odsetek był art. 481 §1 k.c. bowiem dłużnik pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. W związku ze zmianą brzmienia art. 481§2 k.c. i wprowadzenia przez ustawodawcę odsetek za opóźnienie na podstawie ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015.1830) Sąd Okręgowy od dnia 1 stycznia 2016r. zasądził roszczenie z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. w zw. art. 505¹⁰ i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania za pierwszą instancję Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. mając na względzie wynik sprawy. Powód wygrał proces w 100% dlatego też należy mu się zwrot kosztów w całości. Na koszty postępowania za pierwszą instancję złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda za pierwszą instancję w kwocie 180 zł i opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co łącznie daje kwotę 227 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona stosownie do § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U.2013.461).

O kosztach postępowania za drugą instancję, na które złożyły się koszty dwóch postępowań apelacyjnych Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art.108 §1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. mając na względzie ostateczny wynik sprawy. Na koszty tego postępowania złożyły się: dwie opłaty apelacji po 30 zł i dwa wynagrodzenia pełnomocnika powoda. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda za postępowanie wywołane pierwszą apelacją w kwocie 90 zł została ustalona stosownie do § 6 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U.2013.461). Wysokość zaś wynagrodzenia pełnomocnika za postępowanie wywołane drugą apelacją w kwocie 180 zł została ustalona w oparciu o §10 ust 1 pkt 1 w zw. z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).